

‘Ο Φασουλῆς συνομιλεῖ
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

‘Η Φ.—‘Ω σύ, γενναῖε Φασουλῆ, ίδέ με πῶς δακρύζω
καὶ τοῦ πολέμου γαλανήν σημαίαν σ’ ἔγχαιροβίζω.
Λαβὲ αὐτήν καὶ δεῖξε την στοῦ βθνους τοὺς πα-
[τέρας,

ἀνατινάξου μὲ αὐτήν ἐπάνω στοὺς αἰθέρας,
μὲ τὰς πτυχάς της σκέπασε τὸν λανθρόν Δεληγιάννη

καὶ κήρυξε τὸν πόλεμο τοῦ Δούνη μάνι μάνι.

‘Ο Φ.—‘Ω σύ, δοκοῦ ἀθάνατος θὰ μείνῃς στοὺς αἰώνας
καὶ δμοιᾶσις τὰς φρικτὰς ἐκείνας Ἀμαζόνας,
τὰς παρὰ τὸν Θεομόδοντα τὸ πάλαι κατοικούσας
καὶ μὲ ἀγρίους δράκοντας ἀγρίως πολεμούσας,
ἐσὺ ποῦ κάνεις μοναχὴ γιὰ πολεμάρχους δέκα,
τοῦ Δεληγιάννη ἐπρεπε νὰ ἥσουνα γυναίκα
κι’ ὅχι ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ, διὸς δειλοῦ τοιφούτη,
ποῦ φεύγει μὲ τὰ τέσσερα σὰν τοῦ βρωμᾶ μπα-
[φοῦται.

Τοῦ Δεληγιάννη ἐπρεπε ἡ σύζυγος νὰ εἰσαι,
νὰ πιάνεσαι μὲ τὸν Ρουμπόρδο, νὰ τρέχῃς, νὰ κι-
[νῆσαι,

αὐτὸς νὰ θέλῃ τοεῖς σειρὰς διὰ τὴν ἐφεδρείαν
καὶ σὺ δεκάχη μονομῆτρα χωρὶς δρεγολοφίαν
κι’ ἀφοῦ παραλυσσάσετε κι’ ὁ κόσμος σᾶς τρο-
[μάξει,
νὰ πάτε τότε στὸν Παστέρα γιὰ νὰ σᾶς ἔσελυσσαξεῖ.

‘Η Φ.—Σήκω στὸ πόδι, Θοδωρῆ καὶ σεῖς, χρυσοῖ λεβένται
κι’ αὐτὴ τὴν τρίτη ἔχομε τοῦ Μάρτιον πέντε.
Καιφὸ μὴ χάνης, Φασουλῆ, στὸν Δεληγιάννη τρά-
[βα,

στὸ ἄλογο τοῦ Τζόκεύ Σταυριανοῦ ἀνάβα,
σ’ ἑκεῖνο ποῦ καββάλισε κι’ ὁ Δούνης μιὰ ἡμέρα
κι’ ἐπῆγε εἰς τὸν πόλεμο εἰς τὸ Σταυρό μας πέρα
καὶ μέσ’ στ’ αὐτῇ τοῦ Θοδωρῆ τὸ λιγερόν τρα-
[γούδα

κι’ εἰπέ του δτι ἔφυγαν οἱ στόλοι ἀπ’ τὴ Σοῦδα
καὶ δός του τὴ σημαία μου ψηλὰ νὰ τὴν σηκώσῃ
καὶ πόλεμον ἀμελίκτον καθ’ ὅλων νὰ δμώσῃ.

‘Ο Φ.—Βρὲ ἀφησέ με ἥσυχο....

‘Η Φ.—

‘Α! δχ, δὲν σ’ ἀφίνω.

‘Ο Φ.—Μ’ αὐτὴν τὴν Ντεληγιάννενα τὶ διάβολο θὰ γίνω;

‘Η Φ.—Λαβέ καὶ δυναμίτιδα καὶ μιὰ καλὴ κουμπούδα
καὶ ἀντίδης πῶς ή βουλή τὰ φέρνει λίγο σκούρα,
ἀμέσως ἀνατίναξε ἐπάνω στοὺς δέρας
Χαρίλαον, Θεόδωρον καὶ τοὺς λοιποὺς πατέρας.

‘Ο Φ.—Πήγαινε σύ καὶ κάψε τους, διὸς νὰ ἔσθυμάνης.

‘Η Φ.—Τράβα σοῦ λέω γρήγορα κι’ οὗτε στιγμὴ μὴ χάνης,
ἄλλοιῶς ἀπὸ τὸ αἷμά σου θὰ πιῶ σαράντα δρά-
[μα.

‘Ο Φ.—Σὺ σῶσέ με, φύστε, ἀπὸ αὐτὴν τὴν Λάμψα.